

ŠTEV.

8

· VERSKI · LIST · ZA · MLADINO ·

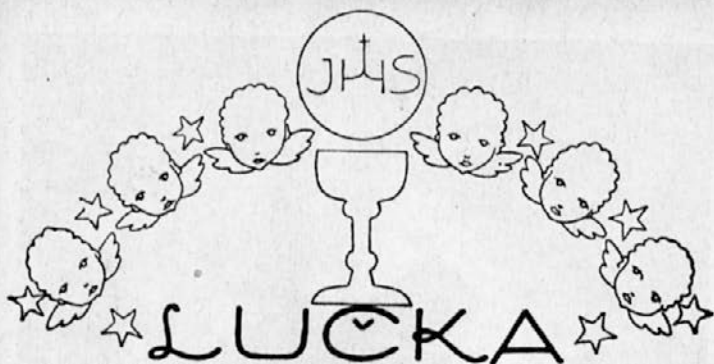
1940-1941

Naslovna slika na ovitku

predstavlja svetega viteza Jurija, čigar god slavi sv. Cerkev 24. aprila. Sv. Jurij je zaščitnik mesta Ljubljane. Bil je polkovnik v armadi cesarja Dioklecijana in je kot mučenec dal za Kristusa življenje. Legenda pripoveduje, da je v bližini sirskega mesta Beiruta živel strašen zmaj, ki so mu morali prebivalci dajati ovce in otroke. Usoda zadene tudi edino kraljevo hčerko Marjetico, ki jo že peljejo vso ovenčano v zmajevo žrelo. Tisti trenotek pridirja na iskrem konjiču sv. Jurij, se zakadi v zver in jo premaga. Kraljična je bila rešena.

LETO VI.

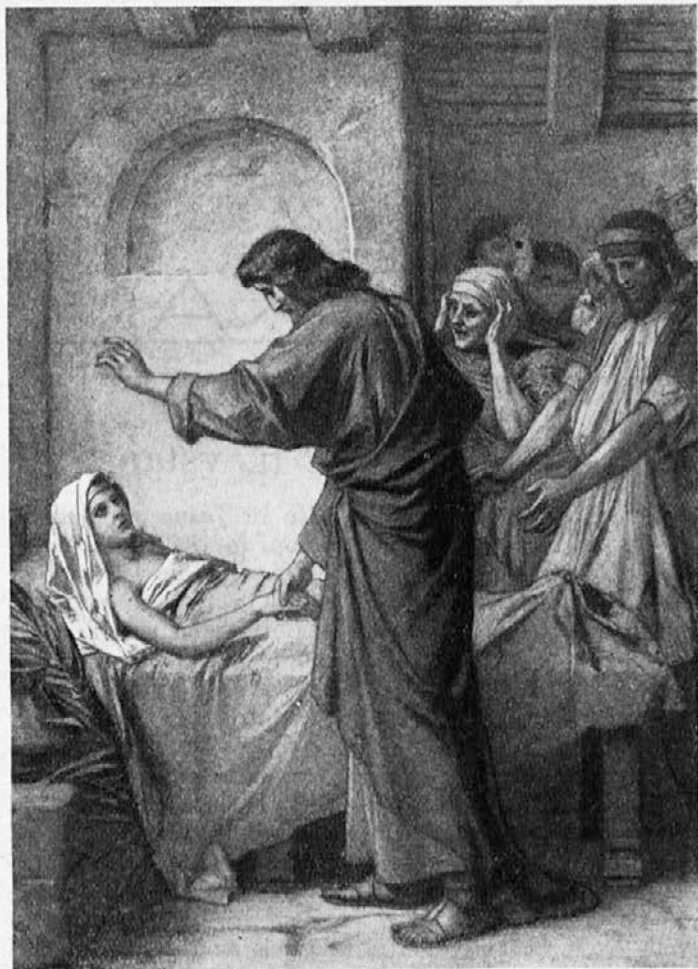
APRIL 1941

ŠTEV. 8

Deklica, rečem ti, vstani!

Ko pridejo v načelnikovo hišo in Jezus opazi hrup in jok in žalno vpitje, pristopi in jim pravi: »Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi.« In posmehovali so se mu. On pa vse odpravi, vzame s seboj dekličinega očeta in njeno mater in te, ki so bili z njim in gre tja, kjer je deklica ležala; prijemši deklico za roko, ji veli: »Talita kumi« — kar pomeni: »Deklica, rečem ti, vstani!« In deklica je takoj vstala in hodila. (Marko 5, 38—42.)

Deklica, vstani! Deček, vstani! Tako kliče od mrtvih vstali Zveličar tudi tebi. Ti nisi umrl, ampak samo spiš, spiš v svojih mladostnih zablodah. Poglej, Kristus je častitljivo vstal iz groba. Ti si njegov učenec, njegova učenka. Posnemaj svojega Učenika. Vstani! Pa tožiš, da ne moreš, da si preslaboten; jeze in trme ne moreš obvladati; kletvica ti kar sama skoči iz ust; komaj se zaveš, pa si se že zlagal; prstki ti kar nehote sežejo po sladkorčku; če te kdo malo v šali dregne, mu vrneš z brco ali udarcem, da kar zaječi; za igre imaš vedno dovolj časa, za učenje ti ga primanjkuje; na vsakdanje molitve tako rad pozabiš: zjutraj se ti mudi v šolo, zvečer si preveč zaspan; v cerkvi pri službi božji te vedno srbi jeziček, da klepetaš in se obnašaš prav nedostojno; ubogaš šele tedaj, ko se starši razjeze in ti zaprete s šibo; potepaš se z

Deklica, rečem ti, vstani!

ničvrednimi tovariši; pred tistimi, ki ostudno govore, ne bežiš, ampak jih poslušаш in se smeješ; izostal si že celo od nedeljske sv. maše in v petek si po svoji krivdi jedel meso...

Vstani, zaspanec! Vstani!

Ne morem.

Ne moreš? Sam od sebe seveda ne, toda če ti pomaga Gospod, potem boš mogel. Ponižno prosi Zveličarja, da ti bo podal roko in te bo dvignil iz mlačnosti. Prosi ga zlasti tedaj, ko ti počiva v srcu. Z njegovo pomočjo boš premagal vse skušnjave.

Jezus je vstal.
Vstani še ti,
da v srcu ti čistem
pomlad zažari!

Naš Gospod je vstal od smrti.

*Sončno jutro pomladansko
zadrhtelo je na vzhodu,
z zlato zarjo ogrnilo
za pozdrav se je Gospodu.*

*Bilke, trave in cvetlice
so se v čudu tja zazrle,
svoje liste, cvetne čaše
v čast Gospodu so odprle.*

*Tudi naši naj pogledi
bodo tja v nebo uprti,
saj je vendar dan Vstajenja:
Naš Gospod je vstal od smrti!*

Vinko Bitenc.

Dobri pastir je našel izgubljeno ovco.

Polagoma se temni. Okrog vaške cerkve se že dobro uro plazi mož, čigar izraz je ves temačen. Previdno se ozira in močno je nejevoljen, kadar zazre samotnega človeka, ki gre mimo.

Končno smukne neopažen v cerkev. Poišče si skrit kotiček, vrže svoj nahrbtnik na tla in se vleže na klop. Nihče ga ne bo mogel opaziti: zakriva ga mogočen steber.

»Počakal bom, da zaklene stari cerkovnik vrata, nato pojdem na delo.« zamrmra in zapre oči. »Orodja imam dovolj in rop bo bogat — —«

Dobro je poznal cerkvico, saj je pred dvajsetimi leti tu prejel prvo sv. obhajilo in je mnogokrat dobremu staremu župniku ministriral. Zdaj je postal tat in ropar.

Nenadoma zasliši, kako nekdo stopi v cerkev. To ni cerkovnik, ampak majhen droben deček. Ne ozre se ne na desno, ne na levo, ampak hiti naravnost proti velikemu oltarju in poklekne pred tabernakelj. Tat ga radovedno

opazuje, ko fantič zakrije obraz z dlanmi in prične bridko jokati. Šele čez dalj časa se mu iztrga iz sluzastega grla iskrena molitev: »Jezus, moj dobri Jezus, zopet sem se pretepal in se jezil. Ubogo staro Marijano sem pretepal, ker mi ni hotela dati žoge. Pozno je že bilo, zato mi je ni hotela dati. Moj dobri Jezus, sveto sem ti obljubil, da ne bom tega nikdar več storil. Mati mi je rekla, naj grem k Tebi pred tabernakelj in naj Ti povem, da mi je zelo hudo. Ljubi Zveličar, odpusti mi. Ti veš, da bi rad nekoč postal duhovnik in sem vendar tako hudoben in pretepaški fant...«

Tedaj se nenadoma odpro vrata zakristije in stari gospod župnik stopi v cerkev; vse je slišal, kar je fantiček govoril Jezusu. Duhovnik namigne malčku in ga pelje v zakristijo.

Tat je tudi vse slišal, kar je deček govoril. Roke, ki so že segale po železnem orodju, mu otrpnejo. Z glavo zadene ob trdi steber in glasno vzdihne. Ko je poslušal otroka, mu je priplaval pred oči njegova lastna detinska doba. Tudi on je bil pretepač prve vrste in vedno je mislil, da je pravica na njegovi strani. Mater je izgubil zelo zgodaj. Koliko skrbi ji je delal in ko je ležala na smrtni postelji ji je obljubil, da se bo poboljšal. Toda besede ni držal. Postajal je vedno hudobnejši in ko je nekega dne težko ranil svojega prijatelja, je izginil. Nihče ni več o njem slišal. Postal je tat in delomržež. Razumljivo je, da je na Boga popolnoma pozabil.

Toda dobri Zveličar ni pozabil nanj. Pripeljal ga je v domačo vas in je v tabernaklju čakal nanj.

Tisti trenotek je stopil duhovnik z dečkom iz zakristije. Dečkove oči, ki so bile prej polne solza, so žarele zdaj v velikem veselju.

Tat plane pred duhovnika in vzklikne: »Gospod župnik, ali imate nekaj časa zame?«

»Seveda, dragi sin,« odvrne starček. »Toda pojdite z menoj v župnišče. Zdi se mi, da ste zelo utrujeni, ko se pokrepčate, mi boste povedali, kaj vas je k meni privedlo.«

Tedaj je hlastnil nesrečni mož po duhovnikovi roki in vzkliknil: »O gospod župnik, ko bi vi vedeli...«

»Že dobro,« pojdite z menoj in mi boste vse povedali.«

* * *

Skesani grešnik je sedel z župnikom v sobi pozno v noč in tudi prespal je v župnišču. Naslednji dan pa je klečal že navsezgodaj v cerkvi. Opravil je dobro sv. spoved in med sv. mašo je stopil v njegovo srce božji Zveličar. Po mnogih letih je dobri pastir našel izgubljeno ovčico. Jezus je stopil v njegovo srce iz istega tabernaklja in istega ciborija, kakor na dan njegovega prvega sv. obhajila.

*Pridi, ljubi Jezus,
pridi mi v srce!
Teško te že čakam,
deselim se že.*

Velikonočna.

P. Krizostom.

Dvoglasni mladinski zbor z orglami.

Krepko, navdušeno.

Enoglasno.

Anton Jobst.

mf

1. Zem-lja je za - tre-pe - ta - la: Kristus je od
2. Gre-ha so ve - zi zdroblje-ne, zma-go Re - še-
3. S Kristusom še mi vsta-ni-mo iz za-blo - de

mf

1. mrt-vih vstal. Več-na ti, Go-spod, za-hva-la,
2. nik sla - vi. Du-še so nam po sve-če-ne;
3. in te - me! Prav za-up-no ga pro-si-mo,

2 gl. *2 gl.*

1. ker si nam ne-smrtnost dal. A - damov je
2. v njih ži-vi nam reš-nja kri. Zdaj od-prt je
3. da v skušnja - vah nas ot-me. Jag-nje-to-va

1. greh o - pran. Vě - lik je na - po - čil dan.
 2. na ste - žaj vse - mu sve - tu bož - ji raj.
 3. bož - ja kri, greh iz sr - ca nam iz - mij!

mf Man. *Ped. ad lib.*

Lahno.
p *mf* *f*

1.—3. A - le - lu - ja, a - le - lu - ja, a - le - lu - ja, a -

Zadržuj. *Zelo zadržano.*

I. II.

le - lu - ja. le - lu - ja.

Marija Magdalena mazili Jezusu noge.

Drejče in radio.

»Drejče, na hodnik grem cigareto pokadit in se kmalu vrnem.«

Drejče pa ne odgovori in komaj opazi, da je ostal sam. Brzec pa brzi preko polj in gozdov brez oddiha.

Tef tef tef tef — tef tef tef tef.

Tef tef tef tef — tef tef tef krri krri kr krri krrrr...

Kaj pa se je zgodilo?

Vlak se naenkrat začne ustavljati, kolesa zaškripljejo ob tračnice — vlak se ustavi.

Vse je pokonci. Pri vratih in oknih se prikažejo glave potnikov, ki bi radi vedeli, zakaj se je vlak ustavil. Kriki in klici vse križem.

Po progi priteče vlakovodja, za njim sopihajo zbegani potniki — od kraja do konca vlaka se razlega novica:

»Nekdo je potegnil za zasilno zavoro!«

Kdo? In zakaj?

Gotovo se je zgodil v vlaku kak zločin — ali pa tatvina — sicer si nihče ne bi upal potegniti za ročaj, ki stoji pod njim napis: »Potegniti v slučaju nevarnosti.«

Moj Bog, moj Bog! Le kaj se je zgodilo?

Kar več obenem jih plane v vagon, kjer se je menda zgodila huda nesreča, odpro vrata in — kaj vidijo?

Pri radiu mirno sedi Drejče, komolca naslanja na mizo in pozorno posluša koncert.

»No, kaj je?« prestrašen vpraša vlakovodja.

»No, kaj je?« za njim ponovijo potniki.

Drejče začuden zasuče glavo proti njim in strmi v preplašene obraze, ne da bi vedel, kaj mu hočejo.

»Kaj želite?« jih vljudno vpraša.

»Ali si morda ti potegnil za zasilno zavoro?«

»Jaz, kajpada,« mirno pove Drejče.

»Si bolan?«

»Ne.«

»Te je napadel kak ropar?«

»Kaj šel?«

»Morilec?«

»Oh! Kdo pa vam je to natvezel?«

»Zakaj si pa potegnil?«

»Zato,« mirno odgovori Drejče, »ker vaš vlak tako ropota, da slabo slišim koncert.«

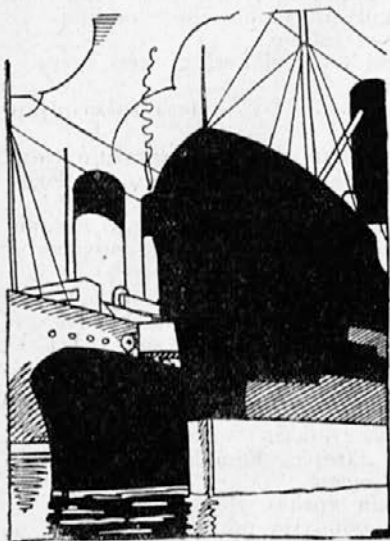
In še nekam užaljeno dostavi:

»Gospodje, prav hvaležen vam bom, če me ne boste še naprej motili.«

10. Drejče pri navdušenem ljubitelju radia.

Očka je moral za zamudo vlaka plačati veliko odškodnino, del odškodnine pa je preložil na Drejčetovo zadnjo plat. Zato se je ta kar v dve gubi držal, ko sta z očkom srečno prispela v Trst.

Svoje neumnosti in kazni se je zelo sramoval, zato je očeta prosil, naj o tej stvari stari mami nič ne pove. Ker pa je stara mama na lastne oči videla, kako sključeno Drejče hodi in kako na stolu menca, ji je sam razložil:

»Veš, stara mama, v Ljubljani je mnogo dečkov takih, ker jim manjka zraka.«

Stara mama je torej hotela Drejčeta ozdraviti. Zato se je vsak dan z njim vozila v odprtem vozu in mu vsakih pet minut naročala:

»Dihaj, Drejče, globoko dihaj!«

Čez nekaj dni se je Drejče spet držal lepo pokonci in stara mama je bila prepričana, da so ljubljanski otroci zares vsi skrivljeni, ker jim manjka zraka.

Dežela okoli Trsta je pa zares tudi lepa, zato se je Drejče prav kmalu zelo popravil.

Tudi to moramo priznati, da je stara mama vedela vse polno lepih zgodbic in takih prav-

ljic, ki jih je imel Drejče rad. Največ vredno pa je bilo, da ga nikoli ni priganjala ne učiteljica klavirja, ne računstva in ne gospodična Begor. Vsak dan je skakal po svežem zraku in se sprehajal ali pa se s staro mamo kam peljal.

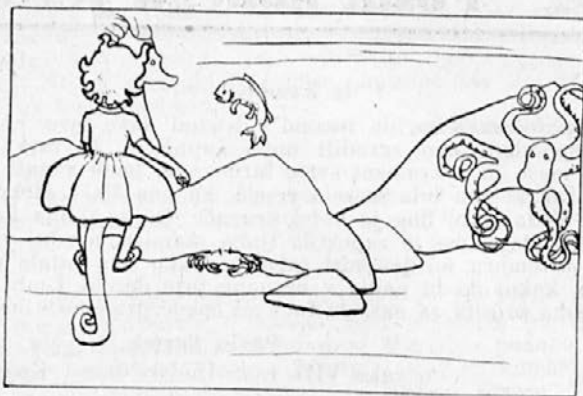
Kadar pa sta s staro mamo šla v Trst, je Drejče občudoval velike parnike, ki vozijo noter v Ameriko. Včasih sta si kako ladjo tudi od znotraj ogledala in Drejče je hotel vse videti: salone, spalnice, obednice in vsakovrstne stroje.

Tudi s čolnom sta se vozila po morju in z izletnimi parniki. Na enem takih majhnih parnikov je bil tudi vaječek Drejčetrovih let, ki je ladjico privezoval in odvezoval, kadar je pristala. Drejče se je čudil, da ne pade v morje, ko je kakor žoga skakal na suho pa spet nazaj na ladjo. Ko je torej Drejče ladjico zapuščal, se mu je nasmehnil, a vaječek se mu je spačil in pokazal jezik. In Drejčeta ni več veselilo, da bi se vozil z ladjo.

Na srečo pa je imel dosti drugih razvedril in že v enem tednu je postal rdeč, je prepeval in se smejal, pa tudi zredil se je.

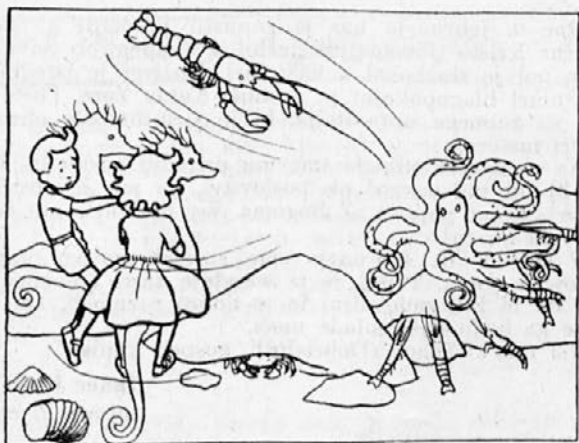
Zato je bilo toliko bolj čudno, da je kmalu nato začel spet bledeti in hujšati ter postajati otožen.

Nežica in Poldek pri Rožnati ribi.

12.

»Kdo pa je onale čudna žival, ki se skriva pod kamnom?« — »Rakovica, ki se levi,« pojasni Rožnata ribica. »Stari oklep je slekla, nov ji pa še ni zrasel.« V tem trenutku pa se k rakovici priplazi sipa z dolgimi lovkami.

13.

»Joj! Pojesti hoče rakovico!« se prestraši Poldek. »U, požrešna žival! Branimo rakovico!« Rak se že tako vedno rad pretepa, zato brž priplava, da pomaga s svojimi kleščami. Vodni konjički se vzpno kakor pravi konji in zdirjajo v boj. Rakci pa napadejo sipo s svojimi žagicami.

Pošta malega Jezusa

Iz Kuzme.

Sporočam Vam, da imamo v Kuzmi novo faro. Lansko leto spomladi smo zgradili novo župnišče. Že celo novo sveto mašo in zakrament svete birme smo imeli v naši mali fari. Takrat sem bila še zelo vesela, ko sem šla z atekom k maši. Toda ljubi Bog je hotel drugače. Ko sem bila komaj dve leti stara, me je zapustila ljuba mamica, a zdaj v mesecu novembru mi je umrl še atek. Tako sem ostala sama sirota, kakor da bi padla v neznano tujo deželo. Ljubi atek in mama prosita za nas, da tudi mi nekoč pridemo v nebesa.

Pavla Fartek,

učenka VIII. razr. ljudske šole v Kuzmi.

Odgovor: Predraga Pavla! Zelo se mi smiliš, ker si tako zgodaj izgubila očeta in mater. Obeh se bom spominjal pri sv. maši. Tudi ti pridno za oba moli in jima z lepim življenjem delaj veselje in tolažbo v večnosti.

Iz Mirne peči.

Dne 9. februarja nas je zapustil predobri g. kaplan Stolbičar Kristo. Prestavljen je bil v Zagorje ob Savi. Eno leto in pol je služboval v naši fari. Doživel je izredni čas, ko je umrl blagopokojni g. svetnik Anton Zore. Postavljen je bil za župnega upravitelja, ki je s skrbnostjo opravljal dela tri mesece.

Na predvečer odhoda smo mu priredili poslovilni večer. Vsak bi bil rad navzoč ob poslovitvi, da mu še poslednjič zakliče »Srečno pot« in »Z Bogom«. Vse najboljše mu želimo na novem mestu!

V četrtek 12. februarja smo sprejeli novega kaplana g. Alojzija Žuna. Prišel je iz sosednje fare Trebelno. Hočemo, da bi bili zadovoljni in se dobro razumeli, ker oklenile se ga bodo naše mlade moči.

Vsi mu kličemo: »Dobrodošli, gospod kaplan!«

Ignac Kastelic,

učenec 6. razr.

Iz Št. Vida pri Lukovici.

Naša lepa vas leži ob glavni cesti Ljubljana—Dunaj. Imamo cerkev, šolo in župnišče. Tudi prosvetni dom smo dozidali, za katerega smo dolžni zahvaliti se č. g. Ivanu Veidru, tukajšnjemu župniku. Tudi peti in igrati so nas gospod naučili. Na praznik sv. Treh kraljev smo igrali igrico »Peterč-

kove poslednje sanje«, pri kateri so naši starši napolnili veliko dvorano. Naša cerkev je lepo okrašena. Imamo pet oltarjev, glavni je posvečen sv. Vidu, stranski pa sv. Štefanu, sv. Antonu, sv. Andreju ter Mariji pomagaj. Marijino sliko so pred dvema leti kronali prevz. škof. Zahvalne tablice se vedno bolj množijo. Tudi električna luč oplešuje našo cerkev. No, g. urednik, le pridite pogledat naš lepi Št. Vid.

Vas lepo pozdravlja

Prašnikar Mihaela,
učenka 3. razreda.

Odgovor: Lani sem vas obiskal — letos pa zopet pridem. — Urednik.

Iz Sv. Križa pri Litiji.

Ne bilo bi prav, predragi Lučkarji in Lučkarice, da bi vam nič ne povedala o našem lepo cvetočem Marijinem vrtcu. Vsak mesec se zbiramo pred Marijino podobo, kjer z lepimi pesmicami častimo Marijo. Gospod katehet nam tako lepo pripovedujejo o Mariji in ljubem Jezusu. Včasih se pa seveda tudi malo pozabavamo. Pogostoma prejemamo sv. obhajilo, ki nam je dušna hrana in opora, da bomo ostali zvesti otroci Jezusovi.

Mrzel Frančiška,
učenka III. razr. viš. lj šole.

✦ Naši rajni prijateljski ✦

† **Strajnar Marija,** učenka II. razr. lj. šole na Mirni. Umrla je 8. novembra 1940. Prehitro si nam izdihnila svojo čisto dušo in odšla od nas. Kakor prelepo lilijo te je večni Vrtnar utrgal iz našega Marijinega vrtca in te ponese v nebeške livade, kjer boš pri nebeški Materi prosila za svoje starše, za svoje vzgojitelje in učitelje in za svoje tovariše in tovarišice. Na tvoji zadnji poti smo te spremili s praporčkom Marjinega vrtca. V cerkvi so imeli g. župnik lep nagovor. Z veseljem si prebirala »Lučko« in bila nje zvesta naročnica.

Kosem Ana,
učenka II. razreda.

† **Mici Kovačič.** Umrla nam je naša součenka Mici. Obiskovala je 1. razred osnovne šole. Bila je pridna in ljubezniva deklica. Vedno nam je pripovedovala, da si bo v 2. razredu naročila »Lučko«, ker bo bolj razumela. Ko je nekoč prišla iz šole, jo je napadla huda bolezen. Prepeljali so jo v novomeško bolnišnico, kjer je prejela prvo sv. obhajilo in sv. maziljenje. Še tisti dan so jo pripeljali domov. Le dva dni je ležala doma, nato pa je odšla k Bogu. Vsi

smo jo ljubili. Še bolj pa jo je ljubil njen Stvarnik, ki jo je presadil v svoj nebeški vrt.

Kako bridko smo jokale ob njenem grobu součenke, posebno pa njena mamica in atek, ki sta svojo edino hčerko Micko nad vse ljubila.

Vidmar Anica,

Rakovnik pri Novem mestu.

† **Peter Grčar.** Bil je ljubljen od vseh. Komaj tri in pol leten, pa je znal že ljubiti Marijo kot malokdo. Znal je mnogo Marijinih pesmi. Ko so imeli doma jaslice, je mnogokrat pokleknil pred nje in pel. V petek popoldne se je še igral z drugimi otroki. Kot bi slutil, kaj ga čaka, je šel k sosedovim po slovo. Ponoči ga je napadla božjast, zjutraj je bil že mrtev. Dva venca in mnogo rož je krasilo njegov mrtvaški oder. Mnogo pogrebcev ga je spremilo, kljub globokemu in padajočemu snegu, na njegovi zadnji poti. Na grobu nismo mogli nič zapeti, ker smo bili vsi preveč žalostni. Radi bi mu, saj je petje tako srčno ljubil.

Lučkarica Mel

uč. 8. razr. viš. lj. šole, Šenkov turn.

† **Barika Mernik.** V nedeljo, 25. februarja, nas je pretresla vest, da je duša učenke Barike Mernik odplavala v nebo. Žalosti in bolesti, ki je nastala v naših srcih, ni mogoče popisati. Naj ti postavim skromen spominček tudi tukaj v »Lučki«, draga Barika, katere zvesta naročnica si bila. Kako rada si prebirala drobne lističe. Zdaj si v žaru večne Luči, upamo, da vsa srečna in blažena. Med trepetajočimi svečami si ležala kot angel. Odšla si od nas tako nepričakovano. Jezusu si se zdela dovolj razvita cvetka za božji vrt. Utrgal te je v solzni dolini in presadil na božjo njivo.

V trpljenju si, Barika, tukaj živela,
v nebesih boš večno življenje imela.

Zofija Pulko.

učenka III. razr. viš. lj. šole
v Krčevini pri Mariboru.

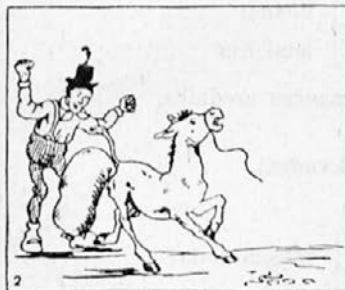

† **Antonija Mesojedec** iz Boštanj. Bo že kmalu dve leti, odkar je umrla v bolnišnici v Brežicah 10 letna Antonija Mesojedec. Še zdaj se je spominjamo, ker je bila skromna, tiha, pohlevna pa pridna deklica. Podlegla je strašni davici. Lepa je bila njena smrt. Zadnjo noč, 10. aprila 1939, je opolnoči poklicala usmiljeno sestro, ki je v sosednji sobi počivala. Ko pride sestra k nji in jo vpraša, kaj si želi, ali ji je slabo, tedaj pa reče Tončka: »Sestra, začnite moliti.« Ko je sestra polglasno molila, je namah začela Tončka umirati, in med sestrično molitvijo je izdihnila svojo nedolžno dušo.

Pošteni osel.

Pepe ukradel polno vrečo
in jo Jaki je prodal.
»Zbogom in želim ti srečo!«
je navihano dejal.

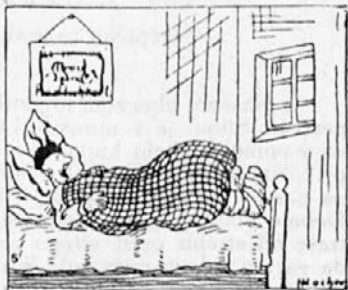
Osel, ki je to poslušal,
mislil si je: tička dva!
Nesti vrečo ni poskušal,
temveč stresel jo na tla.

Jaka sam je moral nesti
robo to ukradeno.
»Osel, ti ne znaš se vesti!«
hoče sivca s palico.

Sedel potlej na oslička,
ta pa brž poskoči v zrak.
»Tebe, Jaka, zrel'ga tička
res ne bodem nosil — nak!«

Ves potolčen Jaka zdravi
v postelji se zdaj doma.
»Nikdar več ne maram«, pravi,
»nepoštenega blaga!«

Minka Bitenc, učenka 2. razr., Št. Vid nad Ljubljano.

Uganke.

(Vse tri sestavil akademik Fr. Bruno.)

1. Sestavljalnica.

	I	II	
1	█	█	ograja
2	█	█	zakrament
3	█	█	žensko pokrivalo
4	█	█	ilovnat
5	█	█	letni čas

I in II ime zelo znanega urednika.

Magični kvadrat.

	1	2	3	4	5	
1	█	█	█	█	█	tekoča voda
2	█	█	█	█	█	nezavest
3	█	█	█	█	█	ozek
4	█	█	█	█	█	priprava za čiščenje
5	█	█	█	█	█	primerjalna členica

Navpično in vodoravno bereš isto.

3. Našemu ubogemu uredniku se je nedavno pripetila huda nesreča. Stopil je v upravo „Lučke“, ko mu gospodična upravnica pomoli debelo knjigo pod nos in ukaže: „Preberite in ne prikazite se več!“ Urednik natakne ves prestrašen svoj ščipalnik na nos — pa glej ga spaka! Niti ene besedice ne zna prebrati. Debele potne kaplje se mu zaleskečejo na gladki pleši. Ves se trese od strahu pred strogo gospodično. Pomagajte siromaku, da ga ne zadene mrtvoud! V knjigi je takole zapisano:

p r v a	o č l z n
t n r č	n o a e
i o a n k	j n a o !

Sledeči so poslali opis slik »Pošteni osel«.

Pahor Sergej, Jeršan Ivo, Makovec Zofija, Leskovec Gabrijela, Tome Drago, Machiedo Uroš, Jurkas Pavla, Trampuš Verica, Hren Majda, Šprah Veronika, Pangerc Tomaž, Knez Marica, Pogačar Marija, Koder Silvestra, Likozar Kristina, Grobljar Albin, Marija Serajnik, Kogej Viktorija, Rant Joža in Peter, Tavčar Rado, Merše Marija, Bedrač Ivan, Mirtič Zlatko, Kolar Marica, Keglovič Nada, Bosilj Anica, Blažič Pavla, Markelj Franc, Zupančič Marija, Privošnik Stanko, šušteršič Minka, Znoj Silva, Ban Ivan, Ratej Valerijan, Pirc Marija, Lipec Stana, Čanžek Marija, šošter Andrejka, Krajnc Ivan, Koželj Pavla, Koma Marko, Kenk Božidara, Gošnik Vladimir, Bolha Mihec, Dolar Stanko, Brenčič Edita, Minka Bitenc, Zagorc Tončka, Plestenjak Marija in Gorjanc Marta.

Nagrado dobe:

Bitenc Minka, uč. 2. r., št. Vid pri Ljubljani:

Kranjc Ivan, uč. 2. r. v Marijanišču in

Kenk Božidara, uč. 5. r. na Vrhniki.

»Lučko« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 6 din. — Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana. Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.